

Uger- og Engs-Hartkorn, men det vilde dog være ønskeligt, at der for Fremtiden havde en fast Norm at gaae efter ved nye Skattepaalæg. Det er neppe rigtig, hvad der er sagt om de Tiender, hvorom her er Tale, at de alene kunne være at betragte som en Rente-Indtægt, thi disse Tiender oppebæres i Korn, som leveres enten in natura eller betales med Penge efter Kapitelstart, saa at Tiende-Tierne ere i samme Stilling som Landmanden med Hensyn til det Korn, han frembringer; det gaaer dem som ham, naar han fører sit Korn til Markedet eller til Torvs, saa faaer han det betalt, alt efter som Prisen er. Efterat den høitærede Finantsminister har udtalt sig om Sagen, troer jeg at kunne indskrænke mig til hvad jeg her har anført, og jeg skal derfor for Diebliffet ikke tillade mig at fremsføre Videre.

David: Da denne Lov blev forelagt, forekom det mig, at den maatte have Krav paa megen Opmærksomhed, fordi den indeholdt et særdeles vigtigt Moment, idet den skulde tjene som en Skattnorm for Fremtiden, og være Grundlaget for alle de Forandringer i Betsatningen, som Statens Behov i visse Retninger maatte medføre. Men da baade Udvalget har fraraadet dette, ligesom det under den første Behandling næsten fra alle Sider blev fraraadt og den høitærede Finantsminister ogsaa synes at være gaaet ind paa den Ansættelse, at denne Lov virkelig kun skulde være en Sammenbringningslov for ældre bestaaende Skatter, saa forekommer det mig, at den har tabt en stor Deel af sin Betydning, og at det er mindre paa sit Sted nu at forhandle de almindelige Principer, som burde ligge til Grund for en saadan Skattelov, da det dog fra alle Sider synes at være indrømmet, at den Norm, som her er opstillet, ikke nødvendigviis vil blive taget tilfulde med Hensyn til de fremtidige Skatter, hvilket saameget mindre kan gøres, som enhver ny Skattelov selvstændig maa forelægges Rigsdagen. Nu er jeg vistnok fuldkommen enig i, at det ikke vilde være uden Betydning, om man i en ny Lov om de ældre Skatters Sammenbringning havde fulgt det ene eller det andet Princip, og forsaavidt maa jeg ogsaa være enig i, at man skal vogte sig for at følge noget nyt Princip, som hidtil ikke har

været gjældende i vor Skattelovgivning, for at ikke et saadant Princip skulde kunne blive paaberaabt i Fremtiden; men jeg troer paa den anden Side ogsaa, at man skal vogte sig for idetmindste i Motiverne at udtale, at Rigsdagen har erkjendt visse Principer, hvorfra denne Lov synes at være udgaaet, for rigtige; thi ogsaa derved binder man Fremtiden. See vi nu hen til hvad der er den practiske Forskjel mellem Lovudkastet, saaledes som det foreligger, og det Resultat, hvortil baade Majoriteten og Minoriteten ere komne, saa maa vi indrømme, at Forskjellen er saare lille. Det bliver vistnok derfor lige sandt, at den ene Vej kunde være rigtigere at følge end den anden; men det forekommer mig, at det maa være saa meget mere indlysende, at vi ikke bør tillægge den hele Forhandling altsor stor Bigtighed, naar vi see, at det kun faaer meget ubetydelige practiske Følger, om vi gaae den ene eller den anden Vej. Seer vi saaledes hen til, at man har tillagt det en stor Bigtighed, eller at man idetmindste meget omstændeligt har udviklet det i Motiverne, at Betsatningen kun bør fordeles paa Kjøbstæderne i et vist Forhold, og hvilke Grunde der tale for, at dette netop bestemmes paa den angivne Maade, og see vi saa hen til det practiske Resultat, som deraf kommer, saa kan jeg ikke negte, at naar vi see, at dette ikke udgjør mere end 4 $\frac{1}{2}$ pr. Tønde Hartkorn, der ved den Byrde eller det Tryk Tryk, — man kalde det hvad man vil — sount allerede paahviler Hartkornet, er en reen Ubetydelighed, maa det her næsten synes at være paa sit Sted at anvende det franske Ordssprog „quel bruit pour une omelette“ eller paa dansk, „hvilken Støi for en Pandekage“; thi det forekommer dog lidt synderligt at offre mange Blade og megen Tid for at undersøge, om der skal falde en Stat af 4 $\frac{1}{2}$ meer eller mindre paa Hartkornet. I det ene Tilfælde vil nemlig Statten blive 1 Rbd. 1 Mk. 8 $\frac{1}{2}$ og i det andet 1 Rbd. 1 Mk. 12 $\frac{1}{2}$ pr. Tønde Hartkorn, altsaa er hele Forskjellen 4 $\frac{1}{2}$, men det er dog ikke en Gjenstand, der skulde kunne foranledige saa megen Discussion. Paa samme Maade forekommer det mig, at det forholder sig med det ærede Medlems Dissents, naar han paa-